LUNI, IANUARIE 14, 2013

EMINESCU ŞI CODREANU

Mihai Eminescu (1850-1889) și **Corneliu Codreanu** (1899-1938): amîndoi moldoveni, cu origini bucovinene; amîndoi frumoşi ca Feții din poveste; amîndoi plecați din lume la 39 de ani, cu visele neîmplinite; amîndoi luptători, cu cuvîntul sau cu fapta, pentru mai binele neamului lor; amîndoi respectuoşi față de tradiție şi referențiali pentru gîndirea şi sensibilitatea de dreapta; amîndoi suspectați impur de a nu fi fost români, calomniați constant de contemporani şi de posteritate; amîndoi dezagreați astăzi de politrucii ideologiilor curente („rasiști", „antisemiți", „reacționari") și prezentați noilor generații ca handicap național („cadavre din debara") – fie în ordinea culturală, fie în ordinea politică – pe calea spre Statele Unite ale Europei şi spre desăvîrșirea Noii Ordini Mondiale, spre „civilizația" și „progresul" fără frontiere. Valorile întruchipate de ei – tinerețea idealistă, rectitudinea morală, curajul mărturisitor, patosul identitar, jertfirea de sine pentru țară și neam, pentru ordinea firească a lumii lui Dumnezeu – nu numai că nu se mai poartă, dar sînt disprețuite și dezavuate ca naivități perdante, prin care se definesc cei de care societatea nu are nevoie:

idealiştii, nostalgicii, visătorii. Într-un cuvînt, proştii care nu pricep cum merge treaba pe lumea asta. Trecutul, cu mofturile și experiențele lui expirate, nu ține de frig, de foame, de urît. Altele are la inima lui „omul recent” al civilizației materialiste, utilitariste, consumiste, hedoniste: el vrea să-și trăiască viața (care e una și scurtă), nu *pericolosamente* (Doamne fereşte!), ci mai cu binișorul, să aibă libertatea indiferenței și a descreierisirii, să i se garanteze liniștea și comoditatea, așa cum viermele de closet nu vrea să fie mai mult decît este şi se simte de minune în scîrna călduță, nu contează din ce hazna, care-l îngrașă şi-l desfată aproape fără nici un efort şi fără nici o grijă de celălalt.

Eminescu şi Codreanu: doi prăpădiți morți cu zile, unul la balamuc şi altul la puşcărie, cu gărgăuni în cap şi cu păduchi prin buzunare. Voiau, nerozii de ei, să pricopsească neamul şi țara, dar nici pe ei nu s-au putut pricopsi! „La trecutu-ți mare, mare viitor”, „o țară ca soarele sfînt de pe cer”… tot chestii din astea, vrăjeli romantice, de rîsul curcilor albastre cu mărgele galbene (că alea roşii hibernează, strategic, mai la Răsărit)! Păi cine-ar avea chef să se strofoace să trăiască în țara lui Eminescu şi a lui Codreanu, cînd i s-a dat de-a gata să trăiască, bine mersi, în țara lui Becali şi Vanghelie, sau în orice țară în care sînt de cules căpşune și castraveți?! Nu vedeți, bre, că pe de-alde Eminescu nici intelectualii nu-l mai iau în serios, iar de-alde Codreanu a devenit un fel de scuipătoare pentru toți politicienii, de la stînga la dreapta (să zicem: de la Remus Cernea la Mihail Neamțu)? Dă-i…, Doamne iartă-mă, arăta-le-aş usturoiul!

Eminescu și Codreanu: două ciuci ale bătăii la spartul istoriei. Trebuie musai şi urgent demitizați, dar nu aşa, doar din cînd în cînd şi dacă vine vorba, *à la* Boia, ci constant și pînă la capăt, să nu rămînă nici o urmă de bănuială că ar fi fost ceva de capul lor. În principiu, cam totul trebuie demitizat (cu excepția Holocaustului, fireşte). Tot ce a fost mai autentic, mai creator, mai curat şi mai jertfelnic în trecutul nostru trebuie pus – nu doar cu grijă, ci cu exces de zel – între parantezele turpitudinii ideologice sau, mai bine zis, ale „corectitudinii politice”. Generațiile tinere trebuie ferite de trecut ca de o ciumă, că trecutul nostru – nu zic de la Burebista la Ceaușescu, dar în orice caz de la Eminescu la Codreanu – n-a fost deștept ca noi, să știe să treacă de-a valma şi fără să pută pe sub nasul domnilor subțiri din lojile evropenești, care te fură englezește, cu tona lungă și cu tona scurtă, dar îți dau și ție să ai de unde fura, româneşte, cu ocaua mică. Şi cînd ne e lumea mai dragă, cînd simțim și noi că merită să trăiești, vine cîte un mit din ăsta tîmpit de te trage de mînecă și-ți arată obrazul! Cum să nu-l sictireşti de să-i meargă fulgii?! Morții cu morții, viii cu viii!

Așa arată țara moșită de jegurile ei și emancipată de „idealismele” trecutului. Rezultatul? Păi nu se vede în tot locul și în tot ceasul, de vreo 20 de ani, dacă nu de vreo 70?! S-au mai schimbat ei stăpînii, s-au mai schimbat ele culorile politice, dar noi ne urmăm neabătuți vocația de slugoi zeloși și de trădători ieftini, profilactic uituci de morți și de Dumnezeu. O națiune prefăcută în popor bezmetic și un popor sătul de sine care tinde galopant să se prefacă în populație acefală și nevertebrată, fără memorie și fără transcendență. Și în acest timp țara, cîtă n-a încăput pe mîinile străinilor din afară (evrei, unguri, arabi, chinezi, ruși, ucrainieni etc.), e tot mai mult la cheremul străinilor dinăuntru (țiganii – rromi, mînca-ți-aș! – ce în cîteva decenii amenință să devină majoritari) și al unei clici manelizate de foști activiști PCR de mîna a doua și de foști securiști dovediți și nedovediți, cărora mai nou li se zice „baroni” și „moguli”! Iar în teritoriu, ca să zic așa, o turmă amestecată de hoți, de curve și de căpșunari, care se sinucide la greu (aproape 20 de milioane de avorturi în 23 de ani!) și își votează alternativ călăii, bătîndu-și joc mîrlănește de o rămășiță tot mai marginalizată de oameni normali (din cîți nu s-au risipit încă în cele patru vînturi – nu ca să-și caute norocul, ci ca să fugă de el!). De regulă, au plecat și continuă să plece pe aiurea cei deștepți și harnici, rămînînd pe loc, bine împămîntați (ca să nu scurtcircuiteze), proștii și putorile. Iar „aleșii” butaforiei democratice pleznesc de legitimitate, vînd tot ce se mai poate vinde (Roșia Montană ține topul de mai mulți ani, dar o s-o rezolve dr. Ponta în curînd, *no problem*), dau cu tifla în dreapta și în stînga și delirează despre o Românie europeană, „eternă și fascinantă”, care încape toată, după cum bate vîntul, sub frunza Elenei Udrea, în rînjetul lui Ion Iliescu sau în ochii de pește fiert ai lui Crin Antonescu.

Cum nu vii tu, Țepeș doamne… Păi cum să nu vrei să-l faci uitat – tu, hoțul de serviciu – pe reacționarul de Eminescu?! *Și-avem doar gloanțe pentru trădători*… Păi cum să nu-ți dea fiori – ție, iudei de serviciu – stafia reacționarului de Codreanu?! Și, în general, cum să nu te incomodeze pe tine, viermele resemnat și prosper, reperele de rectitudine ale unui trecut care încă se încăpățînează să nu dispară fără urmă, sau o mînă de contemporani „paseiști” care-ți tot freacă ridichia cu nostalgiile lor de cinste falimentară și cu iluziile lor de viitor românesc?! Și cum să-l mai înțelegi, în cloaca ta de acasă, pe *Big Brother*-ul ăsta al Noii Ordini Mondiale, pe care nu-l vezi nicăieri, dar îl simți peste tot, și care nici măcar nu mai catadicsește să dea mînă liberă la o nouă vînătoare de „dușmani ai poporului” (nici n-ar mai fi prea mulți!), pe care să-i reeduce *à la* Macarenko, ci preferă, în strania lui bunătate, să se prefacă a nu-i băga în seamă și a-i lăsa în plata Dumnezeului mamii lor?!

Eminescu şi Codreanu, mai nesuferiți şi mai primejdioşi decît toți viii la un loc: două junghiuri în coasta jigodiei valahe. De ieri, de azi şi de mîine.

Răzvan CODRESCU

